

[Kofod-Svendsen]

Jeg vil gerne begynde med at takke forsvarsministeren for en, synes jeg, fyldig og nuanceret redegørelse, som mit parti helt ud kan tilslutte sig, og flere af de ting, som forsvarsministeren har understreget, skal jeg ikke her stå og gentage i mit indlæg.

Det er mit partis holdning, at det absolut er ønskværdigt og noget, vi må arbejde for, at NATO's afhængighed af atomvåben i almindelighed og de små taktiske atomvåben i særdeleshed bliver reduceret. Jeg mener, at de små taktiske atomvåben med rette anses for sikkerhedspolitisk destabiliserende, idet man lettere fristes til at indsætte taktiske atomvåben, f.eks. artillerigranater og miner, end de langt kraftigere INF-våben. For dermed kan man let komme ind på det atomare skråplan, hvor indsættelsen fra begge sider af taktiske atomvåben hurtigt eskalerer og måske medfører tidlig indsættelse af INF-våben. Og så mener jeg, situationen er bragt ud af kontrol stik imod NATO's erklærede mål: at tilstræbe så lavt et militært konfliktniveau som muligt.

I spørgsmålet om betydningen af, at NATO reducerer sin afhængighed af a-våben, synes jeg, det er interessant at bemærke, at også ledende personer i NATO-sammenhæng, også i USA, i de sidste år har gjort sig til stærke talsmænd for, at NATO bliver mindre afhængig af a-våben.

Jeg vil først nævne USAs tidligere forsvarsminister Robert McNamara, som jo for et par år siden udtrykkelig satte det spørgsmål under debat, om NATO's atomstrategi og specielt et forsvar af Vesteuropa med a-våben var relevant. Interessant var det, at det netop var McNamara, der med de beslutninger, han tidligere som forsvarsminister havde truffet, rejste denne debat. Dels er afhængigheden af a-våben jo kritiseret af moralske grunde, dels er det hævdet, at et sådant forsvar let kan blive utroværdigt. Jeg synes, de synspunkter, som McNamara har fremført ved mere én lejlighed, er både overordentlig interessante og væsentlige. Men det forudsætter, siger McNamara, at man så er parat til at styrke det konventionelle forsvar, så vi, som det er udtrykt, kommer væk fra den uønskværdige afhængighed af kernevåben.

Det er den udvikling, som mit parti ønsker fremmet; vi skal satse mere på et forsvar baseret på konventionelle våben og så virkelig reducere afhængigheden af a-våben. Der er

sket en reduktion i NATO-sammenhæng, men denne udvikling bør fortsætte.

Vi må virkelig undersøge, hvor det niveau er, hvor vi på den ene side har et troværdigt forsvar imod et eventuelt angreb, men samtidig byggende på konventionelle våben og a-våben, hvor vi har det mindst mulige leje, som er nødvendigt for samtidig at have et troværdigt forsvar. Denne omstilling mener vi er uhyre væsentlig, og vi er glade for, at der også i NATO-sammenhæng sker en sådan drøftelse. For måske kan en omprioritering som den, jeg har skitseret, være det middel, der skal til for at bryde oprustningsspiralen på især a-våbenområdet. Er man kommet i gang med en virkelig reduktion af a-våben, kan det måske blive den vej, som på længere sigt åbner mulighed for en gensidig nedrustning med hensyn til de konventionelle våben. Derfor tror jeg, reduktion af afhængigheden af a-våben kan være vejen frem, og det vil jeg gerne komme med som, skal vi sige mit bidrag under denne debat, idet jeg sluttelig vil sige, at jeg med hensyn til de ting, der specifikt har været fremme om emnet, er dækket ind af forsvarsministeren.

Poulsgaard (FP):

Det er jo kutyme, at man skal gå herop og takke forsvarsministeren, og det har man da også gjort fra alle regeringspartiers side. Jeg ved ikke, om man skal takke forsvarsministeren for, at han som et mandfolk snart mander sig op og siger: I kan rende og hoppe. For det er jo det, man egentlig mener. Det er simpelt hen uanstændigt; det er nu 14. gang, vi diskuterer NATO. Man spilder folketingets tid, og de forskellige politiske ordførere bruger hele taletiden til at stå og hælde en masse vand ud af ørerne.

Det er ikke fantastisk, at VS forsøger det, men det er lidt fantastisk, at SF, som jo er ved at blive et NATO-venligt parti, gør det. SF har jo det problem, om vi nu skal have et forsvar – vi har hørt, at der er drøftelser i gang – de står på den vogn hver eneste gang. Og hvor langt vil det store parti socialdemokratiet så gå? Det er det, hele spørgsmålet drejer sig om. Det er derfor, presseløgen er fuld, fjernsynet er på. Når vi har væsentlige diskussioner herinde, glimrer presseløgen med sit fravær, men når vi skal diskutere dette her for fjortende gang, så kommer de.